Jack Hillman

MISIUNE DE CERCETARE

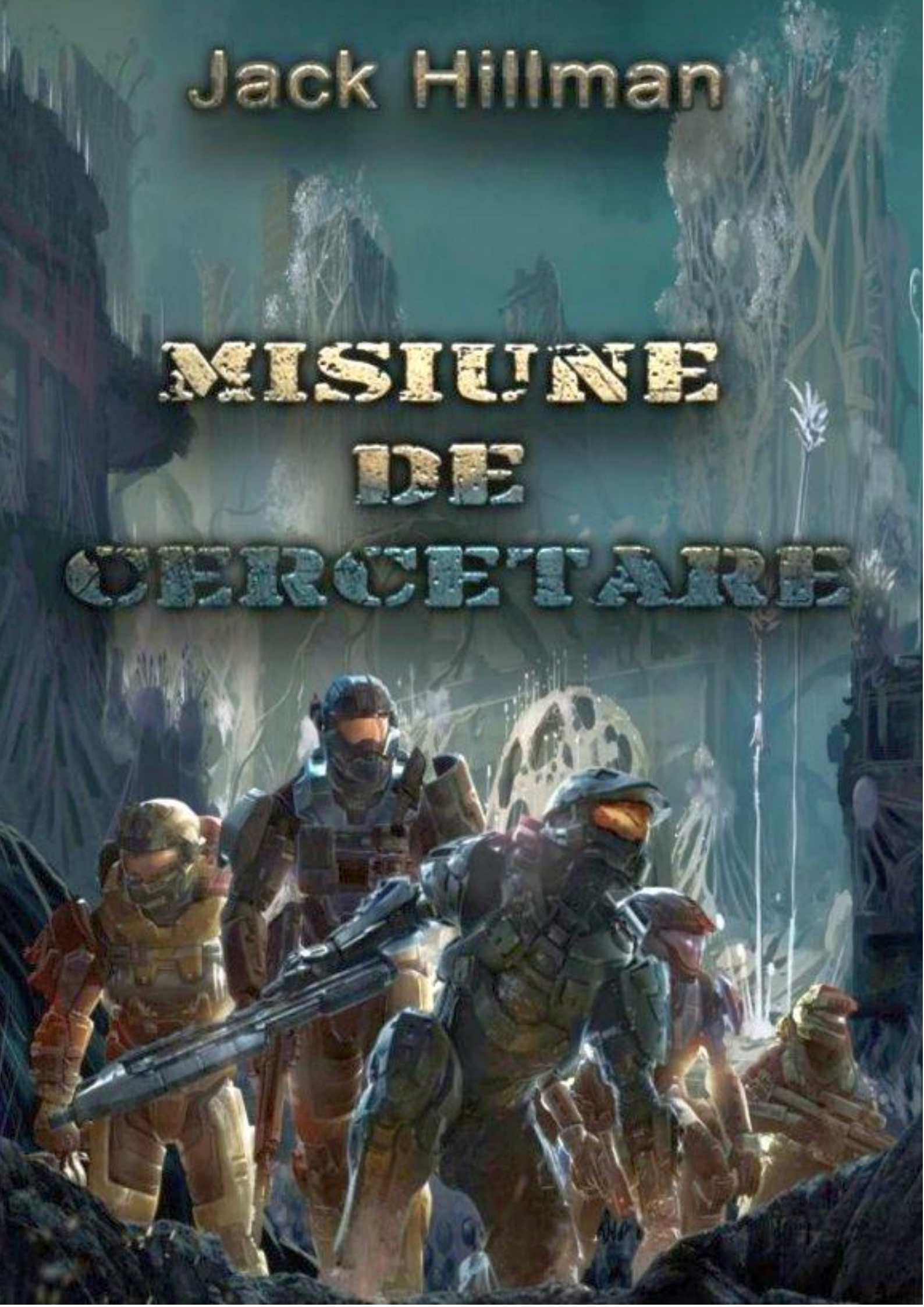

Jack Hillman

MISIUNE DE CERCETARE

versiunea în limba română

UNCRIS

— OK, maimuţoilor. Încărcaţi-asiguraţi!

Vocea lui Gunny a hârâit în urechea mea dreaptă prin reţeaua de comunicaţii:

— LZ[1] în 30 secunde. E timpul să ne meritǎm solda.

Mi-am verificat magazia armei şi laserul de ochire, nu că m-aş fi aşteptat să le folosesc cine ştie ce. Radioul funcţiona, dovada fiind bombănelile murmurate ale celor din *squad*. Am verificat rapid şi buzunarele de la centură şi vesta de luptă – muniţie şi arme de rezervă, explozivi. Eram la fel de 'gata' precum toţi ceilalţi.

Naveta a lovit atmosfera sub un unghi şi a pierdut rapid din viteză şi înălţime până la nivelul vârfurilor montane, spulberând vegetaţia şi evitând focul de antiaeriană şi scanerele. Până la momentul aterizării, un luminiş a fost pârjolit de laserele noastre antipersonal, şi fuioare de fum se împrăştiau când am ajuns pe sol. Panourile laterale s-au ridicat în stil aripi de pescăruş şi noi toţi zece am sărit imediat afară şi ne-am răspândit pe perimetrul luminişului.

La cinci secunde după aterizare, naveta a decolat spre înaltul atmosferei, după cum ne-a raportat postul nostru de observaţie şi releu-radio, care ne asigura spatele.

Încă mai scanam desişul în căutarea luptătorilor inamici, când un *flash* şi detunătura unei explozii ne-a făcut să ridicăm privirile. Fragmente din navetă se prăbuşeau peste câteva sute de metri pătraţi.

— *Shit*, suntem în budă, am auzit pe reţea ecoul propriilor mele gânduri.

— Haide, haide, curiştilor, mişcaţi-vă. James, treci avangardă. Harris, asigură ariergarda.

Gunny a baleiat luminişul cu o privire dură, ştiind la ce ne gândeam cu toţii.

— Mai întâi misiunea, apoi plecăm acasă, a hotărât Gunny

*Squad*ul s-a pus în mişcare cu observatorul nostru, locotenentul Randolph, interpus între doi soldaţi, pentru că-l voiam oarecum în siguranţă. Teoretic, Randolph era la comandă datorită gradului său, dar noi toţi îl consideram pe Gunny cel ce dădea ordinele. Am privit *squad*ul punându-se în mişcare şi mi-am aşteptat rândul la capătul şirului.

— Richards, mişcă-te, a apelat Gunny prin radio.

M-am uitat la Richards, pitit ca să scaneze desişul. Nu se mişca. Gunny s-a apropiat şi, cu grijă, l-a bătut pe umăr - niciodată nu ştii cum va reacţiona un pufos de *grunt*[2] aflat la prima sa misiune de combat.

---

[1] LZ – landing zone – zona de aterizare

[2] Grunt – grohăitor – una dintre poreclele „oficiale" ale puşcaşilor marini americani.

Richards s-a prăbuşit într-o parte şi am putut vedea colţii de viperă înfipţi în coapsă. Eu şi Gunny am schimbat o privire. Apoi a luat plăcuţele de identificare (*tags*) de la cadavru şi a setat cronometrul de la încărcăturile explozive. A urmat poteca pe care plecase şirul de soldaţi, cu mine pe urmele sale. La oarece distanţă de luminiş explozia a reverberat peste povârnişuri, reducându-l pe Richards şi echipamentul său la cenuşă în bătaia vântului.

Primul doborât.

Am mers mai bine de o oră înainte ca Gunny să ordone o pauză. Cutter a trebuit să zdrobească capetele a trei şerpi care se dădeau la James. De două ori am plasat câte o minibombă prin găurile unor domuri ale gândacilor de foc, prăjindu-le hoardele înăuntru după ce cercetaşii lor au intrat şi le-au „raportat" prezenţa noastră. Dacă gângăniile aste de 2-3 cm ar fi năvălit afară din cuib, ar fi devorat orice ar fi întâlnit. Muşcând din faţa şi mâinile expuse, creaturile puteau mânca un om în echipament de combat în mai puţin de un minut, nelăsând nici măcar oasele, pentru că puteau consuma tot ce era organic.

O dată Billings l-a plesnit pe observator, îndepărtându-i mâna de lângă o orhidee creaţă. I-a făcut semn lui Randolph să privească, iar el a împins capătul unei ţigarete pe care a scos-o din buzunar în interiorul frumoasei flori. Puteai auzi şuieratul acidului care dizolva tutunul, luându-i nutrienţii pentru plantă. Billings a răsucit petalele pentru a expune interiorul florii şi cu toţii au văzut rămăşiţele dizolvate. Încă un indiciu că acesta nu era Pământul şi că nu doar băştinaşii ne erau duşmănoşi.

Ne-am aşezat faţă-n faţă, fiecare supraveghind spatele camaradului de lângă el, iar Gunny a revăzut situaţia împreună cu observatorul.

— OK, uite cum stă treaba, ne-a spus Gunny după ce a terminat cu Randolph. Ne apropiem de *thorni*, suficient ca locotenentul Randolph să-şi poată folosi *jucărioarele*, să obţină informaţii, şi apoi ne întoarcem la LZ. Cei de la Operaţiuni ştiu că ne aflăm aici cu curu' la bătaie, dar ei vor ceea ce le va da Randolph, aşa că vom avea extracţia aranjată.

Se uită fix la noi toţi, înăbuşind orice obiecţie.

— Imediat ce facem contactul cu obiectivul, scoatem din priză. Nici o mişcare sau un zgomot care nu sunt necesare. Or fi ei *thorni*, dar tot au echipament de supraveghere la fel de bun ca şi al nostru. Cu puţin noroc, îl ducem pe Randolph înapoi şi nu va mai trebui să ne întoarcem în rahatu' ăsta.

Ne-am uitat cu toţii unii la alţii şi am râs pe tăcute.

— OK, OK. La fel cred şi eu, a adăugat Gunny. Dar astea sunt instrucţiunile de la baştani. Harris, de data asta deschizi tu coloana pentru că ai mai văzut asemenea obiective. Sus şi la drum.

Am continuat înaintarea prin desiş, atenţi să evităm orice semăna a potecă. Ţineam ochiu' mare, conştient că luptam şi cu *thornii* şi cu jungla.

Mai trecusem prin asta: *thornii* au survolat una dintre planetele noastre şi au însămânţat atmosfera cu formele lor de viaţă. Noi am intervenit şi am încercat să lichidăm infecţia înainte ca să ne scape din mâini. Doar că pe această planetă, *thornii* au scos din uz comunicaţiile în primul rând, ceea ce le-a acordat un răgaz de mai mult de un an să-şi facă şi să-şi organizeze 'casa'.

Prima oară când noi, amărâţii de oameni, am aflat despre invazie a fost când o navă de aprovizionare a intrat pe orbită şi abia a reuşit să revină în spaţiu după ce laserele i-au doborât navetele de aterizare. I-au trebuit şase luni ca să se târască înapoi la bază doar cu un singur motor şi a o rugăciune.

Acum, unitatea noastră trebuia să găsească o cale de a-i stopa pe *thorni*. Acesta era numele dat lor de către noi. Propriul lor nume suna cam ca *Kruk't Kr'n T'O'r Urnz*, care în traducere însemna '*Fraţi ai tuturor creaturilor care cresc*', sau cam aşa ceva. De aceea, desigur, noi le spuneam *thorni*. Ne aflam în război pentru dobândirea tuturor planetelor cu atmosferă bazată pe oxigen din acest capăt de galaxie, şi tocmai acum, *thornii* cuceriseră această planetă prin simpla metodă a însămânţării. Ţinând seama că ei erau în bună măsură plante, metoda avea sens. Încercarea de a comunica cu ei în termeni diplomatici a avut la fel de mult succes ca încercarea de a vă convinge peluza de gazon din faţa casei să nu mai crească mai mult de 10 cm. Tot va trebui să o tundeţi ori de câte ori este nevoie. Dar „peluza" asta contraataca.

Un ţipăt a penetrat printre zgomotele junglei. M-am pitit încremenit, căutând *thorni* în desişul din faţă înainte de a privi peste umăr. Cutter şi Jonesy erau în spatele meu cercetând stânga-dreapta. Nu se vedea nimic. Nu a fost o diversiune... de data asta.

La 30 m în urmă, Gunny a ridicat cu grijă marginea unui strat de frunze şi lăstari. Doi ochi mari s-au arătat o clipă înainte ca James să golească un încărcător în broscoiul din gaură. Broasca râioasă era unul dintre prădătorii favoriţi ai *thornilor* pentru că însuma „calităţile" colţilor veninoşi ale şarpelui cu limba lungă a broaştei. Rafala tăcută a armei cu supresor de zgomot abia dacă a răzbătut prin liniştea pădurii. Când broasca a explodat, mirosul mi-a ars ochii şi mi-a întors maţele pe dos, până ce m-am certat rău cu

bocancii, dar tot el ţinea alţi prădători la distanţă... măcar pentru o vreme. Nu puteam lăsa creatura asta în urma noastră. Trăiau în „haite" răzleţe şi oricare găsea destulă hrană – mai mult decât pentru nevoile sale – le chema pe altele, pentru ca împreună să-şi hăituiască prada. Gunny se aplecă şi scoase din gaură un set de plăcuţe de identificare.

Privi în jur ca să verifice cine lipseşte şi nu l-a putut găsi pe Brock.

Al doilea căzut.

Gunny mi-a făcut semn şi am reluat înaintarea, fiecare sporindu-şi atenţia asupra junglei. Următoarea oră a fost linişte... dacă nu punem la socoteală şerpii, insectele veninoase, plantele carnivore şi, ocazional, câte un animal prădător care ne arunca o privire, apoi aluneca pe tăcute în desiş. Când am ajuns la limita zonei de lângă centrul *Thorn*, am oprit *squad*ul şi am înaintat singur.

Lângă fiecare senzor Thorn, creştea câte o floare mică, albastră, care emitea un gaz caustic dacă era deranjată. Era un cadou otrăvit oferit odată cu locaţia senzorilor, dar era nevoie de manevre speciale pentru a nu le declanşa. Am decuplat senzorii din această secţiune a perimetrului folosind capace inerte şi am continuat înaintarea. Undeva, pe o consolă de control a *thornilor*, senzorii repetau ultimele lor cinci minute de înregistrări într-o buclă infinită. Speram că *thornii* nu vor băga de seamă.

Când am ajuns la limita complexului, ne-am adunat în jurul lui Randolph, şi l-am lăsat să-şi facă treaba. Senzorii plasaţi în vesta sa şi în rucksack interceptau indicaţiile din Centrul de Control al *thornilor* şi le înregistrau. Aveam nevoie să cunoaştem cum îşi controlează creşterea plantelor, a creaturilor, cu scopul de a ne face apărarea mai eficientă. Toată această setare era o Grădină a Edenului pentru autodezvoltarea *thornilor*. Cred că florile lor nu-i deranjau pe ei. Dar pentru oamenii care au fost aici, însemnau moartea.

Domul de culoare pământie aflat în faţa noastră era aproape ascuns de pădurea crescută anarhic. Ceva se mişca pe suprafaţa sa. Era ca şi cum domul însuşi era viu, cu o piele care se încreţea în bătaia brizei de după-amiază. Chiar şi jungla părea a fi un segment mişcător de ceva viu, unul după altul. Pare-se că pentru *thorni*, chiar şi clădirile erau vii.

— Sergent Gunderson, a apelat Randolph încet. Am ce-mi trebuie. Hai să plecăm de aici.

Gunny m-a bătut pe umăr şi mi-a arătat direcţia. Am plecat să dezactivez senzorii de pe traseu. Am înaintat cam 100 m, când James a dat deoparte o uriaşă frunză-elefant şi a păşit direct pe un senzor pe care nu-l văzusem. Norul de gaz l-a înconjurat precum atacul unui şarpe, umplându-i plămânii cu acid şi spori. James a mai avut timp doar

pentru un horcăit, apoi s-a prăbuşit. Nu a trebuit să verific pentru a afla că plămânii şi căile aeriene superioare îi erau pline cu rădăcini dese, care creşteau cu o viteză fantastică, sufocându-l în timp ce mâncau din trupul său.

Gunny i-a smuls *tag*urile şi a setat timpul pe încărcătura explozivă.

— Să mergem!

Am renunţat să mai dezactivez senzorii. Acum, *thornii* ştiau că suntem aici. Am ales o cale care evita petele albastre, ştiind că florile puteau fi detonate prin telecomandă. În urma noastră a răsunat vaietul unei sirene de alarmă al *thornilor*, apoi şuieratul unei sănii de luptă a cercetaşilor care ne urmăreau. Gunny trebuie să fi făcut programarea pe computer pentru că sania ne-a urmat calea şi s-a oprit lângă trupul lui James tocmai când a detonat încărcătura. Explozia a dat sania peste cap şi a detonat celula de combustibil şi muniţia într-o explozie gigantică. Jungla a încremenit o clipă înainte de a erupe în ţipete şi schelălăituri pentru că animalele şi insectele se pregăteau de luptă. Acum aveam întreaga junglă împotriva noastră.

— Înainte, Harris, a strigat Gunny şi am alergat prin junglă cât de repede puteam.

Mişcarea cu o asemenea viteză prin jungla *thornilor* era periculoasă, dar necesitatea de a-l duce pe Randolph şi datele obţinute de el înapoi la Informaţii făcea ca riscul să fie acceptabil, conform standardelor Înaltului Comandament.

Fără un curs de urmat, săniile nu puteau ajunge la noi pe sub bolta pădurii. Orice sanie încerca să alunece pe sub copaci s-ar fi confruntat cu aceleaşi pericole din partea formelor de viaţă, aşa cum am păţit noi în teren. Doar că sus, în copaci, trăiau *chestii* mici şi mortale, spre deosebire de cele mari şi ucigaşe care trăiau pe pământ. Aveai de unde alege.

Gunny ne setase echipamentul cu nişte scanere electronice astfel ca *thornii* să nu ne poată detecta datorită câmpurilor magnetice ale corpurilor noastre, care difereau sensibil de ale lor. Urmăritorii trebuiau acum să se limiteze la contactul vizual şi la urmele lăsate pe sol, ceea ce ne lăsa destule şanse să ajungem la LZ.

— Ne separăm în grupe de câte doi, a şoptit Gunny prin radio. Mascaţi-vă urmele şi direcţia. Faceţi să pară că suntem un întreg batalion aici. Joncţiunea peste trei ore în LZ.

Conform monitorului meu, nu ne rămânea prea mult timp ca să ajungem atât de departe, dar trebuia să o facem dacă voiam să plecăm înainte ca să sosească întăririle *thornilor*. Un loc precum cel pe care-l găsisem avea în mod normal o unitate cu un personal de opt membri. Doi s-au dus odată cu sania; au rămas şase. Ar mai purea fi două echipe care veneau pe urmele noastre, iar ultima pereche a rămas de gardă la centru.

Aceste două echipe care vin după noi sunt terestre. Cu oarece baftă, se vor lua după ultimii dintre noi care vor lăsa urme, în timp ce Gunny îl va duce pe Randolph şi informaţiile sale. Noi vom fi momelile. Mişto. *Thornii* nu se pot duce cu săniile direct la LZ probabilă şi să ne aştepte acolo, pentru că-i puteam doborî cu rachete, aşa cum au făcut ei cu transportorul nostru.

— Harris, ia-l pe Billings şi fă la stânga, m-a instruit Gunny. Cutter, tu şi Jonesy, la dreapta. Mişcaţi-vă cu talent, şi, când ajungem la bază, eu dau primul rând de tărie.

A dat din cap şi noi am şters-o, lăsându-i pe Randolph şi pe celălalt pufos, Johnson, cu sergentul.

Billings şi cu mine am mai acţionat împreună şi ştiam ce şi cum. Am mers umăr la umăr, dar cu destul spaţiu de mişcare, de executare a focului şi pentru evitarea a tot ce părea desiş prea rar sau prea des. De obicei, prea rar însemna o capcană, iar prea des le oferea micilor ticăloşi prea mult spaţiu ca să se ascundă. Aşa că ne strecuram printre copaci şi stânci încercând din răsputeri să nu facem mai mult zgomot decât era necesar. Am înaintat cam o oră fără ca să ne taie calea altceva decât nişte animale afurisite.

Am descoperit gaura gândacilor de foc aproape în aceeaşi în care i-am auzit pe *thorni* în urma noastră. Picioarele lor ciudate făceau un zgomot distinctiv în timp ce-şi croiau drum prin pădure, de parcă ar fi lăsat animalele să afle că vin şi le avertizau să li se ferească din cale.

Am pus o minibombă lângă gaură, unde va spulbera cuibul în aer în loc să-l înfunde în pământ, şi i-am făcut semn lui Billings să o ia înainte cât reglam eu detonatorul. Am aşteptat în spatele unui copac ca să se arate *thornii*. Ei veneau pe urmele noastre şi vor vedea aceleaşi semne ca şi noi.

Cei doi *thorni* au apărut în luminiş, prea departe pentru a trage asupra lor, dar suficient de aproape ca să-i vedem. În peticele de lumină dată de soare, luceau în verde întunecat precum clorofila. Erau din specia soldaţi, cu picioare lungi, articulate care-i puteau ridica la cinci metri în aer, pentru a putea vedea peste copăcei sau desişuri, iar trupurile le erau acoperite cu solzi precum nişte armuri.

Braţele erau pe partea anterioară a unui trup cilindric şi aveau două degete opozabile, câte unul de fiecare parte a mâinii. Capetele erau ca nişte piramide cu cinci feţe, inversate, ataşate pe un gât scurt, flexibil, şi aveau patru ochi plasaţi câte unul pe o faţetă a piramidei. Ca să aibă vedere binoculară cu percepţie de adâncime, priveau peste o muchie a piramidei pentru a avea doi ochi la focalizare. Deci, aveau efectiv ochi şi în ceafă. Aspectul de ansamblu era cel al unui păianjen cu şase picioare cu un fel de protuberanţă scurtă la capătul anterior şi două membre apucătoare în faţă. Uram păianjenii.

Thornii erau profesionişti, la fel ca noi. Stăteau la distanţă unul de altul pentru a-i doborî pe amândoi dintr-o rafală, şi se mişcau cu grijă, din copac în copac, folosindu-i ca acoperire, aşa că i-am semnalat lui Billings şi i-am dat semnalul de a-l rade pe cel din dreapta după ce-l ating eu pe cel din stânga. A confirmat şi am rămas în aşteptare.

Când *thorn*ul din stânga a ajuns la locul unde gângăniile îşi aveau cuibul, i-am făcut o surpriză detonând minibomba şi împroşcându-l cu nişte gândaci de foc extrem de furioşi. În încercarea sa de a îndepărta insectele de pe carapace înainte ca acestea să găsească o cale de pătrundere pe la îmbinări, a ieşit de la adăpost o clipă cam lungă în care am tras o rafală scurtă de gloanţe penetrante în flancul său. Proiectilele au nimerit la fix, distrugând joncţiunea neuronală. Toate cele şase picioare s-au flexat; *thornii* au căzut la pământ, incapabili să se mai mişte, dar încă în viaţă. Nu am irosit timpul şi am descărcat restul magaziei în capetele piramidale pentru a distruge centrul neuronal ceea ce provoca o supraîncărcare a trupului. Era ca şi cum s-ar fi aplicat câte un şoc electric în toate locurile potrivite.

M-am lăsat pe vine când o rafală de gloanţe trase de al doilea *thorn* a izbit copacul de lângă mine. Billings şi-a făcut şi el treaba bine şi al doilea *thorn* a rămas nemişcat. L-am apelat pe Gunny.

— Doi doborâţi. Doi rămaşi.

Am aşteptat răspunsul lui Gunny sau măcar *click*urile care arată că ar fi sub observaţie dar m-a auzit. Nimic. M-am uitat spre Billings, care asculta în propria cască, apoi ne-am îndreptat către locul unde ar fi trebuit să se afle Gunny, Johnson şi Randolph – dracu să-i ia pe *thorni*.

Ne-am mişcat cu repeziciune, ştiind că în acest stadiu timpul era mai important decât liniştea. Dacă ceilalţi erau angrenaţi într-un schimb de focuri, noi n-am fi ştiut pentru că armele *thornilor* erau la fel de tăcute ca şi ale noastre. Dar aveam un sentiment de nelinişte şi învăţasem să-mi ascult instinctul.

Aproape gata să trec pe lângă ei în timp ce ne îndreptam spre LZ. Randolph era pironit de un copac cu coaja ca unui şarpe, cu un glonţ de carabină *thorn* ce-i făcuse un foarte ciudat al treilea ochi în frunte. Probabil că-şi alesese momentul nepotrivit când îşi scosese casca pentru a-şi şterge sudoarea.

Johnson se afla în spaţiul dintre doi copaci, cu braţele în jurul carapacei spinoase a unui *thorn* – „pumnalele" de chitină îi sfâşiaseră trupul, dar şi el despicase capul *thorn*ului cu o maceta înainte de a muri. Ca începător, a făcut o treabă bună, terminându-l pe cel ce l-a ucis. I-am luat *tag*urile, dar am aşteptat să-l găsesc pe Gunny înainte de a seta încărcătura explozivă.

Gunny se târâse într-o depresiune mică care-i permitea să vadă cine venea înainte de a fi el văzut. Gloanţele *thorni*lor îi făcuseră ferfeniţă partea stângă a trupului şi i-au smuls aproape cu totul braţul stâng. Presiunea exercitată de costumul de camuflaj au oprit hemoragia, totuşi a pierdut mult sânge prin perforaţiile acestuia. A tras întreaga magazie din armă, apoi a căzut inconştient în timp ce încerca să încarce în armă noua magazie cu o singură mână. I-am luat arma cu grijă şi am introdus magazia în ea. Gunny a deschis ochii şi mâna i s-a încleştat reflex pe patul armei înainte de a-şi da seama cine suntem.

— Randolph? a întrebat abia auzit.

Am dat din cap, iar Gunny a închis ochii într-o durere mai mare decât cea a rănilor fizice.

— Echipamentul este intact?

La semnul meu afirmativ a zâmbit, un zâmbet sălbatic, ce ar fi fost potrivit pentru un lup.

— Luaţi-l şi duceţi-l la LZ. Tehnicii de la Înaltul Comandament pot scoate tot ce vor de la un cadavru.

Mă privi drept în ochi.

— Dă-mi telecomanda de la încărcăturile explozive ale lui Johnson şi arma lui, şi mai lasă-mi un radio. Ai un *thorn* în calea ta care nu ştie că a obţinut ce voia. Şi o grămadă de *thorni* în urma ta în mai puţin de un ceas, pentru că întăririle de la următorul complex vor sosi. Îi voi încetini pe cei din spatele tău.

Mi-a luat arma.

— Nu mă dezamăgi, caporale.

— Nici o problemă, sergent, am confirmat încet. Trimite-i în iad.

Amândoi ştiam că pentru el nu va fi nici o extracţie pentru el. Materialul din echipamentul lui Randolph era mai important chiar decât întreg plutonul nostru. Oricine nu se afla în zona de aterizare va fi abandonat.

Am luat-o din loc după ce Billings i-a dat sergentului cele ce ceruse. La rândul său Gunny i-a dat *tag*urile sale şi celelalte adunate de la primele trei cazuri, ca să avem numărul complet pentru „vampirii" de la Evidenţe ce se ocupau cu chestiile astea. Ferească Dumnezeu să fi ratat numărătoarea celor căzuţi la Centrul de Comandă.

Apoi, Gunny mi-a dat o bancnotă de 20.

— Indiferent care-s ăia ce se-ntorc, eu dau primul rând de pileală, spuse, privindu-mă în ochi.

Am dat din cap şi am luat banii.

Billings şi cu mine ne-am îndreptat către LZ, eu cărând cadavrul lui Randolph. Am luat o doză – ceva ce făceam extrem de rar – pentru că ştiam că va merita efectele ce le va avea asupra mea. Aveam nevoie de ceva putere în plus în acel moment, iar echipamentul meu camo nu era setat pe augmentare precum unele dintre unităţile noi.

— Cutter. Johnesy. Mă auziţi? am apelat prin radio.

— *Roger*, a răspuns Johnesy. Doi aproape de LZ.

— Ochiu' mare, aveţi un *thorn* pe urmele voastre. Gunny a fost rănit grav şi ne acoperă spatele. Vom avea companie în mai puţin de 20 minute.

O clipă de linişte pe când ce doi trupeţi îmi digerau mesajul şi implicaţiile sale.

— *Roger*. Cât mai durează până ajungeţi aici?

— Vom fi acolo în 15, am răspuns. Aşteaptă 10 şi setează markerul. Ar trebui să ajungem acolo chiar când aterizează transportorul nostru.

— Să nu întârziaţi, a fost singura replică. Terminat.

Am continuat înaintarea încercând să-l menţin pe Billings în câmpul vizual, dar şi să-mi supraveghez spatele în acelaşi timp. Sigur că aşa ceva nu era posibil şi am simţit ceva ce a lovit ca un ciocan în partea de sus a trupului lui Randolph. Am căzut la pământ, chiar în clipa în care Billings, înjurând, reteza cu pumnalul un şarpe trestie. Capul şarpelui a fost deviat de mişcarea lui Billings, ca în filmele de antrenament. Sigur, Randolph nu mai putea simţi răceala veninului de şarpe, dar eu am văzut cum pielea trupului său pe care îl duceam în jurul gâtului, se lăsa pentru că oasele din interior au început să se dizolve. În circa un ceas, voi ţine un sac de piele plin cu un lichid hrănitor pe care un şarpe îl putea înghiţi foarte uşor. Speram că echipamentul este impermeabil.

Doza de drog mi-a dat puterea de care aveam nevoie ca să ajung la LZ. Pentru că Billings şi cu mine am ajuns la marginea luminişului mai devreme, Cutter ne-a făcut semn din partea cealaltă. Ţinea sus două degete, iar eu am dat din cap. I-am semnalizat lui Billings să se mişte spre stânga, iar eu am pus jos trupul inert al lui Randolph. Nu voiam nici o surpriză. Mirosul defoliantelor folosite de Cutter pentru a degaja cercul era greţos de dulceag în aerul fierbinte.

Explozia de la mare distanţă în urma mea a fost un şoc puternic şi m-am adăpostit din reflex până ce mi-am dat seama că Gunny tocmai a făcut o gaură în efectivele inamicului care ne urmărea. Am spus o rugăciune rapidă pentru un soldat bun şi mi-am ţinut ochii pe pădure, aşteptând sunetul săniilor. A doua explozie din urmă mi-a reamintit că Gunny avea două încărcături explozive. Deştept, sergentul. Radioul pe care îl lăsasem a început să scârţâie ceva neinteligibil când emiţătorul automat a intrat în funcţiune. *Thornii* n-aveau de unde să ştie dacă era vreun cod sau altceva şi vor pierde timp încercând să afle. Gunny ne-a acordat nişte timp în plus.

Prin radio am auzit *ping*ul transponderului din naveta ce venea pe panta de aterizare şi două replici distinctive de la două nave de escortă care-i asigurau acoperirea. Înaltul Comandament dorea neapărat informaţiile din echipamentul lui Randolph, dacă trimitea trei unităţi pentru o extracţie.

Am început să ne mişcăm, gata să ne năpustim în navetă imediat ce atinge pământul. Nu voiam să stea pe sol mai mult decât era minimum necesar. Era o ţintă prea mare.

Chiar când am păşit la marginea luminişului, Jonesy a fost aruncat peste cap în desiş şi a lovit pământul cu faţa. Gaura din ceafa sa arăta clar ce l-a lovit. Ne-am pitit când *thornul* s-a ridicat el însuşi pe cele şase picioare articulate pentru a baleia zona cu arma sa.

Billings a ţâşnit în sus ca să lanseze o rafală scurtă şi a obţinut o lovitură în piept. Dar diversiunea i-a acordat timp lui Carter să tragă în lunetist, să-i distrugă joncţiunea nervoasă ceea ce l-a făcut pe *thorn* să cadă la pământ. Cutter s-a dat mai aproape şi a tras câteva gloanţe în musculatura braţelor din faţa trunchiului *thorn*ului care a scăpat arma. Cutter a reîncărcat cu grijă şi efectiv a secţionat capul *thorn*ului cu o rafală de gloanţe penetrante, trase de la mică distanţă. Apoi s-a apropiat de Johnesy, i-a luat *tag*urile şi telecomanda de la încărcăturile explozive.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Nu mai stau pe-aici, răspunse şi am ştiut că poate să se urce singur în navetă.

Naveta a aterizat exact la locul şi ora programate, iar panourile aripi-de-pescăruş s-au deschis pentru a ambarca 9 soldaţi şi un *ştiinţific*. Doar trei dintre noi am urcat şi am legat corpul lichefiabil al locotenentului într-un scaun lângă mine, chiar în timp ce naveta decola. Billings se lăsase pe spate pentru a ţine lipită o compresă pe locul de unde se prelingea nişte sânge. Deocamdată îl lăsam în pace, până ce ieşeam din atmosferă şi-l puteam dezlega fără pericol. M-am uitat pe fereastra din faţa lui Cutter, la ce se uita şi el, şi amândoi am îngheţat. Aparent, echipele de urmărire se mişcaseră mai repede decât crezuse Gunny că sunt în stare. Trei *thorni* se aflau în luminiş cu tuburile cu rachete gata de lansare asupra navetei noastre.

— Rade-i, Johnesy, spuse Cutter şi apăsă butonul telecomenzii.

Încărcăturile lui Johnesy au explodat cu suficientă forţă încât să ne zvârle şi pe noi cu zece metri mai sus, în aer, iar cei trei *thorni* au dispărut în izbucnirea de foc.

— Câte bombe ai lăsat la el? am întrebat privind frunzişul arzând.

— Îmi rămăseseră doar zece, a spus Cutter, privind la mine. Crezi că au fost prea multe?

— Noo. Exact câte trebuiau.

M-am lăsat pe spate şi am savurat călătoria. Bubuiala navelor de escortă care doborau orice rachetă adiţională ce venea după noi părea un cântec de leagăn când am părăsit atmosfera pentru zborul către planeta următoare.

Billings n-a mai terminat călătoria. Măcar el a avut parte de o înmormântare şi nu de o incinerare.

În bază, ciudaţii de la Informaţii, au venit la bord şi l-au luat pe Randolph înainte ca măcar să-l dezlegăm din scaun. Cutter şi cu mine l-am dus pe Billings la morgă şi i-am luat *tag*urile înainte de a ne prezenta la căpitanul Roberts.

Ne-a ascultat raportul şi, fără o vorbă, a luat *tag*urile celor opt pe care i-am pierdut. Când am terminat informarea, a ridicat privirea la noi doi.

— Bună treabă, băieţi. Sper că ceea ce vom obţine de la Randolph merită pierderea lui Gunny. Acum încercaţi să dormiţi, iar dimineaţă prezentaţi-vă la *quartermaster* pentru relocare. *Thornii* au atacat o altă colonie de-a noastră, în Eridani, iar ăştia de la divizia de *ciudaţi* au o armă nouă pe care ar vrea să o încerce acolo. Asamblăm o *squad* cu cei mai buni *recon* dintre ai noştri, iar voi doi tocmai aţi fost aleşi. Plecaţi peste două zile şi călătoria va dura o lună, deci vă veţi putea odihni tot drumul. Liber.

Şi se întoarse la hârtiile sale.

Cutter şi cu mine am ieşit din biroul căpitanului şi am ajuns pe străzile prăfuite. Mi-am ridicat privirea la cerul gri-oţeliu şi m-am întrebat dacă cerul de deasupra Kansasului mai era atât de albastru încât să te doară când te uiţi la el. Îmi doream să am şansa de a afla... cândva.

— Faci cinste? a întrebat Cutter.

— Primul face Gunny. Apoi eu. Apoi e rândul tău.

Ne-am îndreptat spre un bar ca să luăm ceva cu care să ne curăţăm gâtlejul de praf şi să bem pentru prietenii *plecaţi*. Mai bine aşa decât să ne gândim la întoarcerea în junglă atât de repede după ce aproape că am dat colţu' acolo. Sau că Armata ne trimite înapoi acolo, deoarece eram încă funcţionali. Şi disponibili pentru sacrificiu.

M-am gândit că unele lucruri nu se schimbă niciodată, şi am dat peste cap prima băutură în amintirea lui Gunny.

SFÂRŞIT